

A la vella Nova York dels anys cinquanta hi regnaven, amb senzillesa i abundància, unes quantes famílies. Una era la dels Ralston.

Tot d'anglesos cepats i d'holandesos més rubicunds i feixucs s'havien barrejat per produir una societat pròspera, prudent i alhora fastuosa. En aquest món cautelós, bastit amb les fortunes de banquers, comerciants amb l'Índia, armadors de vaixells i proveïdors navals, un dels principis bàsics havia sigut sempre el de fer les coses «amb llustre». Gent ben nodrida i lenta de moviments, que a ulls europeus semblaven irritables i dispèptics només perquè els capricis del clima els havien llimat de tot rastre de carn supèrflua i els havien tibats un xic més els nervis, i que vivien en una monotonia refinada en què la superfície no es veia mai alterada pels drames callats que de tant en tant s'esdevenien per sota. En aquells temps, les ànimes sensibles eren com tecles mudes que el destí tocava sense extreure'n cap so.

En aquella societat compacta, construïda amb blocs duradorament soldats, un dels terrenys més extensos l'omplien els Ralston i les seves ramificacions. Els Ralston provenien de la classe mitjana anglesa. No havien vingut a les colònies a morir per un credo, sinó a viure per un compte corrent. El resultat havia excedit les seves millors esperances, i aquest èxit havia tenyit la seva religió. Hi havia una versió edulcorada de l'Església d'Anglaterra que, sota el nom conciliador d'Església Episcopal dels Estats Units d'Amèrica, deixava de banda les allusions més impúdiques de la cerimònia matrimonial, treia ferro als passatges comminatoris del símbol d'Atanasi, modificava lleugerament el pàrenostre per fer-lo encara més respectuós i, en conjunt, esqueia perfectament a l'esperit de concessions mútues que havia encimbellat els Ralston. Les noves religions inspiraven, en tota la comunitat, la mateixa malfiança instintiva que les persones sense referències. Institucionals fins al moll de l'os, representaven l'element conservador que manté unides les societats noves, com les algues marines relliguen la costa.

Comparats amb els Ralston, fins i tot famílies tan tradicionalistes com els Lovell, els Halsey o els Vandergrave semblaven lleugeres, indiferents als diners i gairebé temeràries en els seus impulsos i indecisions. El vell John Frederick Ralston, el robust fundador de la saga, havia percebut la diferència i la feia notar al seu fill, en Frederick John, en qui havia ensumat una vaga tirada cap a activitats originals i de poc profit.

—Que siguin els Lanning, els Dagnet i els Spender, els qui s'arrisquin i facin volar coloms. Ho duen a la sang, són uns provincians: res a veure amb nosaltres. Mira com van fent figa, ja... Vull dir els homes. Deixa que els teus fills es casin amb filles seves, si vols, que són saludables i boniques; de fet, m'estimaria més veure els meus nets units amb una Lovell o una Vandergrave que no pas amb algú del nostre entorn. Però no deixis pas que els teus fills perdin gaire el temps amb els seus, que vagin a les curses de cavalls o s'escapin al sud a passar-hi la primavera, ni que juguin a Nova Orleans i tota la pesca. Vet aquí com enfortiràs la família i evitaràs qualsevol perill. És el que hem fet sempre.

En Frederick John el va escoltar, va obeir, es va casar amb una Halsey i va seguir passivament els passos del seu pare. Pertanyia a la generació prudent de senyors de Nova York que reverenciaven Hamilton i defensaven Jefferson, que haurien volgut fer créixer Nova York a la manera de Washington, però que li van acabar donant forma de quadrícula per por que gent a qui secretament miraven amb condescendència ho considerés «poc democràtic». Botiguers fins al moll de l'os, posaven les mercaderies amb més demanda a l'aparador i es guardaven les opinions per a la rebotiga, on per falta d'ús van anar perdent substància i color.

La quarta generació de la nissaga dels Ralston no conservava cap mena de convicció, fora d'un agut sentit de l'honor tant en les qüestions privades com en les comercials.